

محلی مناسب برای زندگی

۳۲

دولت از پول عامه استفاده می‌کند تا اطمینان حاصل کند که کارخانجات صادراتی برق و چراغ در سرک‌ها، سیستم‌های جریان آب و فاضلاب، جاده‌های آسفالت شده و نواحی پارکینگ، خدمات تیلیفون و نگهبان داشته باشند. درحالی که حتی ممکن است کارخانجات مالیات نپردازند! ما برای تقاضای مسکن و خدمات بهتر برای کارگران سازماندهی می‌کنیم. کارخانجات نه تنها دستمزد منصفانه بلکه داشتن جوامع بهتر را نیز از ما مقروض هستند.

وقتی دولت‌ها اجازه می‌دهند تا کارخانجات در جامعه شما تأسیس شوند، آنها باهم در مورد تعمیرات، سرک‌ها، برق و سایر خدماتی که یک فابریکه برای فعالیت نیاز دارد، برنامه ریزی می‌کنند. اما در این برنامه ریزی آنها اغلب نیازهای کارگران را در نظر نمی‌گیرند. در پلان آنها تنها نیروی کار کارگران مهم است، نه رفاهیت آنها.

از آنجایی که کارخانجات صادراتی افراد زیادی را استخدام می‌کنند، دولت‌ها و کارفرمایان باید از خدمات عمومی کافی مانند مسکن، خدمات صحی، آب پاک و امکانات حمل و نقل اطمینان حاصل کنند. برای سلامت و ایمنی بهتر باید در پیاده روها و سرک‌ها چراغ نصب شود، درختکاری کنند، پارک‌ها و زمین‌های بازی بسازند و البته مکتب‌ها، کلینیک‌ها، شفاخانه‌ها و مراکز فرهنگی را بسازند و برای این مراکز کارمند استخدام کنند.

مسکن

در چین و اندونزی یا اکثر کارگران کارخانجات صادراتی در خوابگاه‌های مزدحم در داخل ساحة فابریکه زندگی می‌کنند. در جاهای دیگر مانند مکزیک و کینیا، کارگران باید خودشان برای خود اغلب در مناطقی که برق، جریان آب، انتقالات ایمن و سایر خدمات وجود ندارد خانه پیدا کرده و یا خانه بسازند. کارگران در کشورهای دیگر در شرایط مشابهی زندگی می‌کنند و مشکلات مشابهی دارند. آنها کار یا وظیفه دارند اما مکان مناسبی برای زندگی ندارند.

در یک محل کارگری شش نفر ما در این اتاق مشترک زندگی می‌کنیم. بیش از ۱۰۰ زن در اینجا زندگی می‌کنند اما تنها ۲ تشناب وجود دارد و آب هرگز کافی نیست. ما باید آب را از یک چاه عمومی پایین سرک بیآوریم.

بسیاری از کارگران فابریکه به سختی می‌توانند مصارف یک محل خواب را پرداخت کنند. اما برای سالم ماندن باید در مکانی زندگی کنید که بتوانید حمام کنید و از بیت‌الخلاء استفاده کنید، آب پاک فراوان بنوشید، غذا را بصورت محفوظ تهیه و ذخیره کنید، ظروف را پاک نگه دارید، لباس‌ها را بشویید و خشک کنید و گاهی راحت دراز بکشید.

ما در کسب مزایای بیشتر در لیلیه‌ها موفق بوده ایم. کارفرمایان ما می‌دانند که قانون را که مطابق آن "کارگران حق دارند تا محل زندگی پاک و ایمن داشته باشند"، نقض می‌کنند. ما نامه می‌نویسیم و عریضه می‌کنیم و چون تعداد افراد در هر لیلیه زیاد است، می‌توانیم خیلی سریع ۱۰۰۰ تا ۲۰۰۰ امضاء بگیریم. این نامه‌ها و عریض را به برندها، شرکت‌ها، مدیریت شرکت و اتحادیه می‌فرستیم. وقتی برنده می‌شویم، احساس قدرت می‌کنیم!

ایجاد کوپراتیف مسکن

"گروه زنان منطقه آزاد سنت پیتر کلور" (Sr. Peter Claver Free Zone Women Group) توسط کارگران زن در کارخانجات صادراتی جامائیکا به عنوان مکانی برای شریک ساختن تجربیات (خانه و محل کار) خود با سایر کارگران، سازماندهی شد. ما مشاوره در مورد مسائل مربوط به ولادت و همچنین مسائل روانشناختی و صحت روانی، صنوف و کارگاه‌های آموزشی را ارائه می‌داریم. با آغاز اعتماد زنان به ما و سایر کارگرانی که با آنها ملاقات کردند، گروه قویتر شده و به موارد بیشتری می‌پردازد.

با گذشت زمان ما شروع به اقدام در مورد برخی از مسائلی کردیم که بزرگترین نگرانی برای زنان بود. یکی از این مسائل مشکل مسکن بود. کارخانجات صادراتی به کارگران مسکن نمی‌دهند و محلات تجمع کارگری در این منطقه برای زنان قابل اعتماد و امن نبودند. ما از اداره بین‌المللی انکشافی کانادا برای سازماندهی کوپراتیف مسکن به زنان کمک مالی درخواست نمودیم. این پروژه به حدی موفقیت آمیز است که در حال حاضر چندین خانه مسکونی کارگری در اطراف حوزه فرآوری صادرات داریم. خانه‌های ما برای زنان کارگر مقرون به صرفه، پاک و ایمن هستند. آنها همچنین مکان‌هایی هستند که زنان می‌توانند با سایر کارگران مرتبط شوند. ما کارگاه‌ها و صنوف آموزشی خود را نیز در آنجا برگزار می‌کنیم.

انتقالات

رفت و آمد به محل کار یک نگرانی جدی برای بسیاری از کارگران کارخانجات است. سرویس‌ها و سیستم انتقالات شهری اغلب بسیار وقت شروع به کار ننموده و تا ناوقت کار آنها دوام نمی‌کند تا بتوانند با ساعات طولانی کار در فابریکات تطابق نمایند. سفر در صبح زود و یا ناوقت شب می‌تواند در ماحول بسیاری از فابریکات بخصوص برای زنان کارگر، خطرناک باشد. تعداد بسیار زیادی از زنان کارگر در اثر نبود وسایل انتقالاتی ایمن در راه رسیدن به خانه مورد تجاوز قرار گرفته و یا کشته شده اند. بسیاری از کارگران مجبورند ساعات زیادی را برای رسیدن به محل کار صرف کنند که این بر روزهای بسیار طولانی کار آنها افزود می‌گردد.

اگر در این نزدیکی سرویس شهری می‌بود، حالا خانه بودیم.

اقلاً می‌توانیم باهم برویم و بیشتر احساس امنیت داشته باشیم.

من بسیار خسته هستم، کاشکی مجبور نبودیم این راه دور را برویم.

موجودیت انتقالات ایمن بین خانه و محل کار یکی از راه‌های محافظت از کارگران در برابر حمله، سرقت و تجاوز جنسی است. آماده ساختن وسایل حمل و نقل همچنان می‌تواند به کارگران زمان بیشتری برای استراحت، خرید، تهیه غذا و رسیدگی به نیازهای شخصی فراهم ساخته، فشار روانی و خستگی آنها را کاهش دهد.

در اینجا مفکوره‌هایی آمده که توسط گروه‌های مختلف امتحان شده است:

- **متقاعد ساختن مالکان تا انتقالات رفت و برگشت رایگان و یا کم هزینه** را برای کارگران بخصوص بعد از تاریک شدن و قبل از طلوع آفتاب فراهم سازند.
- **متقاعد ساختن مسئولان محلی تا یک سرویس انتقالات جامعه** را برای کارگرانی که به حوزه فابریکات رفت و آمد دارند، راه اندازی نمایند.
- **توسعه مسیر و افزایش ساعات کاری** بس‌های شهری جامعه مطابق نیازهای کارگران تا بتوانند بصورت ایمن به وظیفه رفته و برگردند.

مستقیماً با رانندگان بس‌های انتقالاتی کار کنید – اگر کارگران زیادی از خدمات آنها استفاده می‌کنند، ارائه مسیرها و زمان‌های مناسب برای خدمات به آنها ممکن است برایشان تجارت خوبی باشد.

در جریان سازماندهی برای انتقالات بهتر، گروه‌ها کمپاین‌هایی را نیز برای رفت و آمد ایمن‌تر به محل کار سازماندهی کرده اند. نقشه از محل زندگی همکاران خود تهیه کنید تا به شما کمک کند یکجا باهم یک سیستم دوستانه با همراهان را برای پیاده روی، استفاده از بایسکل و یا استفاده از وسایل حمل و نقل عمومی ایجاد کنید.

کارگران برای سرک‌های امن‌تر سازماندهی می‌کنند

هزاران زن جوان کارگر در حوزه آزاد تجارتي کاتونایاکه در سریلانکا (Sri Lanka's Katunayake Free Trade Zone) از اطراف کشور به جامعه وسیعی از خانه‌های تجمع کارگران که در خارج حوزه تجارتي است مهاجرت نمودند. سازمان دهندگان اتحادیه از کارگران موجود در خانه‌های تجمع کارگران در مورد نگرانی‌هایشان نظرسنجی کردند. آنها متوجه شدند که زنان هنگام رفت و آمد به کارخانجات در اواخر شب احساس امنیت نمی‌کنند زیرا دزدی‌ها و تجاوزهای جنسی در آن منطقه زیاد بود.

سازمان‌دهندگان زنان را گردهم آوردند تا در مورد مشکل صحبت کنند، راه‌های حل را مورد بحث قرار دهند، اولویت‌ها را تعیین کنند و اقدامات را برنامه‌ریزی کنند. کارگران یک سلسله کمپاین‌ها را به راه انداختند و چندین تغییر مهم را برنده شدند.

اصلاحات در پولیس: پولیس مرد به نگرانی‌های زنان پاسخ نمی‌داد و نمی‌خواست در مورد حملات تحقیق نماید. چون زنان فقط انتظار بی‌احترامی از جانب افسران مرد را داشتند، بناءً حملات را گزارش نمی‌دادند. کارگران پاسگاه پولیس را متقاعد کردند که یک میز برای زنان با کارکنان ۲۴ ساعته زنانه ایجاد کند. هنوز مشکلات پولیس وجود دارد اما حالا وضعیت خیلی بهتر شده است.

چراغ‌های سرک‌ها: چراغ‌ها در سرک‌های اطراف حوزه صنعتی و خانه‌های کارگری نصب شده بودند اما همه آنها فعال نبودند. برخی از آنها در اثر آب و هوا و فرسودگی شکسته بودند و بعضی دیگر توسط افرادی که می‌خواستند سرک‌ها تاریک باشد شکستاده شده بودند. ترمیمات به ندرت انجام می‌شد. کارگران از دولت خواستند تا چراغ‌های شکسته را ترمیم کند و موافقه نماید که هر وقت مشکلات گزارش داده می‌شود به ترمیم بپردازند.

خدمات بس محلی: کارگران دولت

را تحت فشار قرار دادند تا خدمات بس محلی را بین حوزه صنعتی و محلات بودوباش کارگران آغاز کند. مسیر بس به حدی مورد استفاده بود که بعداً اتحادیه صاحبان کارخانه را متقاعد کرد تا ۲ بس دیگر نیز برای این خدمات خریداری نمایند. با این کار زنان نه تنها احساس امنیت می‌کردند بلکه مجبور نبودند هر روز ۳ کیلومتر اضافه‌تر پیاده روی کنند.

این تغییرات واقعات خشونت و تجاوز را کاهش داد و همچنین به زنان کمک کرد تا در مورد سازماندهی و ایجاد تغییر در جامعه خود چیزهای زیادی بیاموزند. این کار در بین کارگران این احساس را تقویت کرد که آنها یک جامعه هستند. اکنون کارگران بیشتر مواظب یکدیگر هستند، مخصوصاً در شب در وقت خروج از فابریکه.